

— Какъ ще ме изпиешъ? — казва жабата — азъ отъ тебъ съмъ по-голѣма,
Лисицата се засмѣла.

— Слушай, жабо-кекерице, ха да отидемъ въ града да питаме кой е по-голѣмъ.

— Да идемъ, казала жабата, но не можешъ да тичашъ като менъ...

Какъ да не мога... Азъ ще те прѣвара.

— Не се хвали, токо тичай, ако не можъ да вървишъ съ мене, азъ ще те чакамъ край града.

Обърнала се лисана да тича, а жабата ѝ скочила на рунтавата опашка.

Като приближила Лиса градскитѣ стѣни, обърнала се да види, иде ли жабата.

Въ това врѣме жабата скочила отъ опашката.

— Какво гледашъ — казала тя на лисицата — азъ отъ кога те чакамъ тукъ. Най-послѣ пристигна, пкъкъ азъ се готвѣхъ вече да се върна, като мислѣхъ, че нѣма никакъ да дойдешъ.

Чудната торба.

(Стара приказка).

Живѣли нѣкъждѣ си на свѣта единъ мжжъ и една жена. Мжжътъ посѣялъ просо, и то се родило толко хубаво, че и до днесъ врабцитѣ за него приказватъ.

Но нешешъ ли, отведнѣжъ духналъ вѣтъръ, зашумѣлъ, засъскалъ, просото оронилъ и отрѣскалъ.

Видѣлъ мжжътъ това нещастие, заплакалъ и казалъ на жена си:

— Охъ, жено, жено, останахме безъ сладка просена кашица.